

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Czechoslovak Spirit s.r.o.**, se sídlem Těšnov 1059/1, Praha, zastoupený Mgr. Jaromírem Kráčalíkem, advokátem se sídlem Lipová alej 6, Hodonín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha, za účasti: 1. Mast – Jägermeister SE, se sídlem Jägermeisterstrasse 7-15, Wolfenbüttel, Německo, zastoupený Mgr. Václavou Burianovou, advokátkou se sídlem Nerudova 5, Plzeň, a 2. REMY COINTREAU CZECH REPUBLIC, s.r.o., se sídlem Pod Kladiánkou 1174/4b, Praha, zastoupený Mgr. Evou Hodákovou, advokátkou se sídlem Komenského nám. 56, Brandýs nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č. j. 4889-2/2016-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016, č.j. 4889-2/2016-900000-304.1, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 14.8.2015, č.j. 124259/2015-530000-31.

I. Shrnutí podstaty věci

Vybrané výrobky - lihoviny Jägermeister o obsahu balení 1 litr v množství 4962 kusů, které byly zajištěny Celním úřadem Brno rozhodnutími ze dne 28.3.2012, č.j. 19168-3/2012-016200-024, a ze dne 27.4.2012, č.j. 25860-3/2012-016200-024, (dále jen „vybrané výrobky“), byly na základě usnesení Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Územní odbor Rokycany, ze dne 27.8.2012, č.j. KRPP-36214-137/TC-2012-030881, uloženy do úschovy Okresního soudu v Rokycanech (sp.zn. 7 Sd 3/2012). Dne 14.2.2013 požádal žalobce Okresní soud v Rokycanech o vydání vybraných výrobků. Původní vlastník vybraných výrobků, první osoba na řízení zúčastněná (dále jen „Mast – Jägermeister SE“), však s vydáním vybraných výrobků žalobci nesouhlasil. Žalobce proto podal dne 1.9.2015 u Okresního soudu v Rokycanech žalobu proti Mast – Jägermeister SE, kterou se z titulu svého vlastnického práva domáhal nahrazení souhlasu s vydáním úschovy; řízení je vedeno pod sp.zn. 6 C 202/2015.

Celní úřad pro Jihomoravský kraj rozhodnutím ze dne 14.8.2015, č.j. 124259/2015-530000-31, rozhodl podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v rozhodném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o zabránění vybraných výrobků. Celní úřad dospěl k závěru, že vybrané výrobky nebyly zdaněny spotřební daní, neboť doklad předložený při kontrole obsahuje nepravdivé údaje (vybrané výrobky totiž byly odcizeny na území Spolkové republiky Německo a dopraveny do České republiky, aniž by byla daň zaplacená). Podle celního úřadu zároveň nelze postavit najisto, kdo je vlastníkem vybraných výrobků (zda žalobce nebo Mast – Jägermeister SE).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16.2.2016, č.j. 4889-2/2016-900000-304.1, zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že je vlastníkem vybraných výrobků, neboť je řádně koupil, aniž věděl (a mohl vědět), že pocházejí z trestné činnosti. Žalobce tak nabyl vlastnictví v dobré víře. Napadené i jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu jsou podle žalobce nesprávná a předčasná, neboť byla vydána dříve, než uplynula zákonná lhůta, ve které se účastníci řízení o soudní úschově mohou žalobou domáhat nahrazení souhlasného projevu vůle s vydáním předmětu úschovy. Na základě podané žaloby soud rozhodne o tom, komu bude předmět úschovy vydán, a v souvislosti s tímto rozhodnutím pak jako předběžnou otázku v této věci posoudí otázku vlastnického práva k předmětu úschovy, tj. vybraným výrobkům. Postup žalovaného a celního

úřadu, kteří vydali rozhodnutí dle § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, tj. podle ustanovení stanovícího postup správce daně v případech, kdy není znám vlastník vybraných výrobků, je tak neodůvodněný.

V replice žalobce uvádí, že žalovaný není oprávněn spekulovat o vlastníkovi vybraných výrobků a pouštět se do hodnocení důkazů ohledně vlastnických práv k vybraným výrobkům, ze kterých se snaží dovodit, že žalobce není vlastníkem vybraných výrobků, a je povinen vyčkat rozhodnutí soudu.

Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval v průběhu celého řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrvává na svých závěrech a k nosným bodům žalobní argumentace se vyjadřuje ve shodě se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Shrnutí procesního stanoviska první osoby na řízení zúčastněné

První osoba na řízení zúčastněná považuje napadené rozhodnutí žalovaného za souladné se zákonem a žalobu navrhuje zamítnout. I ona setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 68, § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce spatřuje nezákonný postup žalovaného v tom, že vydal napadené rozhodnutí předtím, než bylo soudem rozhodnuto, zda vlastnické právo k vybraným výrobkům náleží žalobci nebo Mast – Jägermeister SE.

Podle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu nebo není-li prokázáno oprávněné nabytí vybraných výrobků za ceny bez daně, celní úřad nebo celní ředitelství tyto vybrané výrobky zajistí, jestliže a) jsou skladovány bez dokladu uvedeného v § 5 tohoto zákona, b) údaje uvedené na dokladu podle písmene a) jsou nesprávné nebo nepravdivé, nebo c) doklad uvedený v písmenu a) je pozměněný nebo padělaný.

Podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o uvolnění zajištěných vybraných výrobků, pokud se prokáže, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních.

Podle § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních pokud celní úřad nebo celní ředitelství nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich a) propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám, nebo b) zabrání v ostatních případech. Dle odst. 2 citovaného ustanovení je vlastníkem propadnutých nebo zabráných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku stát.

Žalobce v daném případě namítal, že je vlastníkem vybraných výrobků a že žalovaný pochybil, pokud ve věci rozhodl, aniž by vyčkal, jak o vlastnictví vybraných výrobků rozhodne Okresní soud v Rokycanech. Žalobce však vůbec neuvedl, jak se otázka vlastnictví vybraných výrobků měla v napadeném, resp. jemu předcházejícím rozhodnutí konkrétně projevit. Jinak řečeno, žalobce neuvedl, jak otázka vlastnictví vybraných výrobků souvisí s prokázáním toho, že s nimi nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 1 nebo 2 zákona o spotřebních daních. Toliko to by totiž znamenalo, že mělo být rozhodnuto o uvolnění zajištěných vybraných výrobků (§ 42c odst. 1 písm. a/ zákona o spotřebních daních) a nikoli o jejich propadnutí či zabrání (§ 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních).

Jak vyplývá ze správního spisu, celní úřad zjistil skladování vybraných výrobků, u kterých bylo prokázáno, že nebyly zdaněny spotřební daní. Doklad předložený při kontrole sice formálně splňoval náležitosti dokladu o prodeji, nicméně bylo prokázáno, že údaje v tomto dokladu uvedené jsou nepravdivé, jelikož vybrané výrobky byly odcizeny na území Spolkové republiky Německo a dopraveny na daňové území České republiky aniž by byla spotřební daň uhrazena. K vybraným výrobkům tedy neexistují listiny, prokazující jejich původ nebo celní či daňovou historii. Tyto skutečnosti žalobce v žalobě nerozporuje.

Žalobce ani Mast – Jägermeister SE, která se rovněž dovolává vlastnictví vybraných výrobků, v řízení před celním úřadem ani žalovaným netvrdili splnění podmínek pro uvolnění zajištění vybraných výrobků dle § 42c zákona o spotřebních daních. V takové situaci celní úřad, resp. žalovaný, nemohl postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání zajištěných vybraných výrobků dle § 42d zákona o spotřebních daních, a to bez ohledu na to, kdo je vlastníkem vybraných výrobků. Jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, „...jelikož nebylo prokázáno, že s předmětnými vybranými výrobky nebylo nakládáno způsoby uvedenými v § 42 odst. 2 zákona o SPD účinného v době kontroly (pozn. nebyly splněny zákonné podmínky pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků podle § 42c odst. 1 písm. a) zákona o SPD), bylo rozhodnuto ve smyslu § 42d odst. 1 písm. b) zákona o SPD o jejich zabrání...“.

Nelze tak přisvědčit žalobci, že by napadené a jemu předcházející rozhodnutí bylo vydáno předčasně, neboť osud, který vybrané výrobky stihne v případě jejich

propadnutí či zabrání, je identický. V souladu s § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních se vlastníkem zabraných či propadnutých vybraných výrobků stává stát. Žalobce také v obou případech (v řízení před vydáním rozhodnutí dle § 42d odst. 1 písm. a/ i b/ zákona o spotřebních daních) disponuje stejnými procesními právy. Zdejší soud tak za daných okolností neshledal postup žalovaného nesprávným či „předčasným“, neboť určení vlastníka vybraných výrobků nemělo na průběh řízení, resp. na výsledek rozhodnutí o vybraných výrobcích, žádný faktický vliv.

Situace by byla jiná, pokud by žalobce či jiný potenciální vlastník vybraných výrobků v řízení před celním úřadem tvrdil, že jsou splněny podmínky pro uvolnění zajištěných vybraných výrobků dle § 42c zákona o spotřebních daních, případně že prokázání splnění těchto podmínek závisí na určení vlastnického práva k vybraným výrobkům. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Ostatně při jednání žalobce uvedl, že důvody podání žaloby jsou jiné, než že by žalobce poté, co bude soudem potvrzeno, že je vlastníkem vybraných výrobků, hodlal prokázat důvody pro jejich uvolnění. Celní úřad (a žalovaný) tedy v souladu se zákonem rozhodl o zabrání zajištěných vybraných výrobků, neboť jejich vlastník nebyl znám. Soud se totiž ztotožňuje se žalovaným v tom, že § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních dopadá jak na situace, kdy jsou vybrané výrobky „opuštěné“, tak na situace, kdy se k jejich vlastnictví hlásí více osob a nelze jednoznačně stanovit, kdo je jejich vlastníkem.

Byť soud rozumí tomu, že by žalobce rád měl postaveno najisto, zda je vlastníkem vybraných výrobků, nelze přehlédnout, že z hlediska zákona o spotřebních daních je výsledek rozhodnutí o zabrání vybraných výrobků i o jejich propadnutí shodný (vlastníkem vybraných výrobků se stane stát). Není tedy třeba, aby celní orgány otázku vlastnictví vybraných výrobků posuzovaly (není-li zřejmá na první pohled), ani aby vyčkávaly, jak o této otázce rozhodne soud. Takový postup by byl totiž z hlediska zájmů, které zákon o spotřebních daních chrání, neúčelný a nadto nevhodný, neboť ať už by byl vlastníkem vybraných výrobků kdokoli, bylo by následně vydáno rozhodnutí o propadnutí těchto výrobků a jejich vlastníkem by se stal stát.

Žalobce v replice také namítal, že žalovaný není příslušný, aby spekoval o vlastníkově vybraných výrobků a hodnotil důkazy ohledně vlastnických práv. Nic takového se ale v daném případě nestalo. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání odvolacích námitek žalobce na stranách 4 a 5 toliko rekapituluje skutkové okolnosti případu. Na základě těchto okolností, aniž by jakkoli hodnotil důkazy či si činil závěry o vlastníkově vybraných výrobků, uvedl, že v době vydání rozhodnutí celním úřadem ani v době vydání napadeného rozhodnutí „*není možné s naprostou jistotou určit, že vlastníkem zboží je odvolatel či jiná osoba*“, což je důvodem pro vydání rozhodnutí podle § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních. Názoru žalobce nadto neodpovídá ani výrok rozhodnutí celního úřadu, potvrzeného napadeným rozhodnutím, neboť v případě, že by si celní úřad či žalovaný učinil závěr o tom, kdo je vlastníkem vybraných výrobků, pak by se rozhodnutí neopírala o § 42d odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, nýbrž o odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení. Ani tuto žalobní námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.

VI. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VII. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. března 2018

David Raus
předseda senátu